

missionens Forslag, som jeg for mit Vedkommende fuldt ud kan tiltræde og ønsker, at ogsaa Landstinget vil lade passere. Blandt disse vil jeg regne, at man har taget Forligskommissionerne med. Jeg tror ikke, det var rigtigt, at Kommissionen strøg dem, og jeg tror derfor, det er fornuftigt, at Folketinget har genoptaget dem. Jeg har Erfaring for, at Forligskommissionerne gøre et stort og et nyttigt Arbejde, og hvis man ophæver dem, vil man derved bebyrde Retterne med et meget betydeligt Antal Sager. Jeg vil ligeledes udtale min Anerkendelse af, at Folketinget har søgt at bøde paa den Uret, som Kommissionens Forslag vilde gøre mod Underretssagførerne. Det var jo nemlig i Forslaget bestemt, at Underretssagførerne kun maatte procedere i Sager af Værdi under 400 Kr., medens de nu have Ret til at procedere alle Sager i første Instans. Her har Folketinget foretaget en Ændring, hvorved denne Ubillighed nogenlunde afhjælpes, idet de Sagførere, som have været i Virksomhed siden 1902, faa Ret til at procedere i første Instans ved Landsretterne. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg paa ny vil henstille til det høje Ting at skænke det, jeg her har tilladt mig at ytre, en velvillig Overvejelse.

Gustav Hansen: Det er blot et ganske enkelt Punkt, som jeg vil tillade mig at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, nemlig Sø- og Handelsrettens fremtidige Stilling. Hvorledes bliver Sø- og Handelsrettens Stilling efter det Forslag, som nu foreligger? Ja, Sø- og Handelsretten forsvinder ganske simpelt, den synker i Jorden og spredes i Rudimenter rundt omkring, til Højesteret, til Østrelandsret og Københavns Byret, og endda ikke som Sø- og Handelsret, men som Sø- og Handelssager. Jeg synes, det er stor Skade, at man slaar denne ærværdige Ret ihjel. Den har nu eksisteret i over 40 Aar og har virket til fuld Tilfredshed og vundet en overordentlig Tillid i de Lag, som den arbejder med. Og jeg tror, at en Grund til, at den har kunnet virke med saa stort Held og saa stor Fortjeneste, er den, at den udgør en selvstændig Institution, et afrundet Hele. Thi de sagkyndige Dommere, som ere knyttede til Sø- og Handelsretten, føle sig knyttede til den som til en levende Organisme, som til en Del af deres eget, og Handelsstanden betragter Sø- og Handelsretten som hørende den til, som Kød af dens Kød og Blod af dens

Blod. Hvis man nu slaar Helheden i Stykker, saa vil let Interessen svækkes, og Forbindelsen løsnes, og de sagkyndige Dommere ville knyttes til noget fremmedartet, til noget, som har sin væsentlige Opgave paa andre Punkter. Jeg skal ikke her komme ind paa Enkeltheder, og jeg vilde ikke være i Stand til paavise, hvorledes man ved Ændringer i Lovforslaget skulde kunne bevare Sø- og Handelsretten som selvstændig Institution, men jeg vil paa det mest indtrængende opfordre den højtærede Justitsminister og det kommende Udvalg til at virke hen til, at Sø- og Handelsretten maa komme til at bestaa som selvstændig Institution. Vi fik jo for et Par Dage siden en Adresse, hvori Handelsstandens og Søfartsstandens varmeste Ønsker tolkedes, og der blev ogsaa antydet visse Ændringer, som ønskedes, antydet visse Veje og Midler. Jeg haaber og stoler paa, at det kommende Udvalg vil tage Hensyn dertil.

P. G. C. Jensen: Tiden er langt fremrykket, og de fleste af de Punkter, jeg kunde ønske at berøre, ere allerede omtalte, navnlig af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann), det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) og det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen). Hvad disse ærede Medlemmer have udtalt, kan jeg i det allervæsentligste slutte mig til. Det er derfor kun nogle faa Bemærkninger, jeg ønsker at gøre, og jeg vil da begynde med at give den sidste ærede Taler min fulde Tilslutning. Ogsaa jeg vil meget stærkt anbefale, at der søges truffet en Ordning, hvorved den københavnske Sø- og Handelsret kan bestaa som en selvstændig Afdeling af den københavnske Ret. Hvorledes det kan ordnes, hvorledes man skal bære sig ad dermed, kan det maaske være lidt vanskeligt at sige, men jeg tror dog ikke, Vanskelighederne kunne være større, end at de ville kunne overvindes.

Naar jeg kortelig skulde sige, hvad jeg sætter mest Pris paa i det Forslag, der nu foreligger til Behandling, er det den Del, som omhandler den civile Retspleje. Der er jeg nemlig fuldkommen paa det rene med, at der trænges i højeste Grad til, at man forlader de Principper, paa hvilke man nu har levet i flere Hundrede Aar. Dermed er ikke sagt, at jeg ikke ogsaa ønsker Forandringer indførte i den kriminelle Retspleje, paa ingen Maade, jeg ved meget vel, at der paa dette Omraade er adskillige Mangler, endogsaa af